

[Statsministeren]

grundlag, og som arbejder med hver sine procedurer.

Det fremgår af Københavnsrapporten fra 1973 om EPS, at dette samarbejde »føjer sig« til det kommunitære samarbejde, og at »begge former for samarbejde har til formål at bidrage til udviklingen af den europæiske enhedsproces«.

Der ligger heri en understregning af den forbindelse, der eksisterer mellem medlemskab af De europæiske Fællesskaber og deltagelse i de øvrige aktiviteter, der er beskrevet i erklæringen, herunder EPS-samarbejdet.

Det er derfor ikke umiddelbart muligt for lande, der ikke er medlemmer af EF, formelt at blive tilsluttet EPS. Dette udelukker ikke, at der mellem de ti og især andre europæiske lande opretholdes en nær kontakt om de spørgsmål, der drøftes inden for EPS.

Fra dansk side har vi lagt stor vægt på disse kontakter udadtil og har især tillagt forholdet til de øvrige nordiske lande stor betydning. Vi holder løbende de nordiske lande underrettet om udviklingen inden for EPS, og vi er ofte i stand til at formidle deres synspunkter videre til de øvrige deltagere i EPS-samarbejdet.

Det må samtidig nævnes, at ingen af de øvrige nordiske lande har rejst spørgsmålet om fuldt medlemskab af EPS. Tværtimod er det vort indtryk, at den eksisterende ordning fungerer til de øvrige nordiske landes fulde tilfredshed.

Vi vil også fremover støtte de nære kontakter mellem de ti og de øvrige nordiske lande og er åbne over for mulige forbedringer.

Spm. nr. S 1172

Til *justitsministeren* (14/5 85) af:

Lenger (VS):

»Finder ministeren, at indsatsen over for detentionsanbragte er en relevant politimæssig opgave?«

Begrundelse

Inden for de seneste dage er der sket to dødsfald i detentionerne. Det har medvirket til en ny debat om, hvorvidt der er tilstrækkelig kapacitet til detentionsanbragte personer, og om reglerne for politiets opsyn med de pågældende.

Efter spørgerens opfattelse var det mere relevant at diskutere, om detentionsanbringelser overhovedet er en politimæssig opgave. Det siger sig selv, at det oftest vil være politiet, der indbringer berusere og andre, men det er ingen selvfølge, at de netop skal indbringes til en detention og være under politimæssig overvågning.

Ganske vist er der mellem de detentionsanbragte en del, som ikke har noget alkoholproblem, men som blot har haft en glad aften; men det må alligevel antages, at der også er personer, som har brug for rådgivning, vejledning og støtte til at klare f.eks. sociale eller personlige problemer eller alkoholproblemer. Disse mennesker har brug for kontakt til sundhedspersonale og ikke til politipersonale.

Efter spørgerens opfattelse burde berusere derfor ikke indbringes til en detention, men til en alkoholklinik el.lign., der er i stand til både at vurdere pågældendes tilstand, at holde ham under forsvarligt tilsyn og at vurdere, om han har brug for anden form for hjælp.

Svar (22/5 85):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Efter de gældende regler er det politiet, som har til opgave at tage vare på personer, der kan være til fare eller ulempe for sig selv eller andre.

Politiet foretager årligt ca. 30.000 detentionsanbringelser af berusede personer. I nogle tilfælde om året forekommer beklageligvis dødsfald i detentionerne. Risikoen for sådanne ulykker – som formentlig aldrig helt kan undgås – søgtes i 1980 nedbragt ved udsendelse af en særlig kundgørelse fra rigspolitichefen om detentionsanbringelse af spirituspåvirkede personer (kundgørelse II, nr. 55 af 20. august 1980).

Det er min opfattelse, at der er behov for at overveje nyordninger på dette område, således at ansvaret for tilbageholdelse af spirituspåvirkede personer, der kan være til fare eller ulempe for sig selv eller andre, i stedet for varetages af sundheds- eller socialmyndighederne. En sådan ordning vil – som jeg allerede har givet udtryk for i forbindelse med min besvarelse af 8. december 1983 af spørgsmål nr. S 255 fra medlem af folketinget Torben Lund – ikke støde på principiel modstand fra justitsministeriets side, og jeg